

S A F I K A D A

Dok pišem, pored mene jedan lijepi, crnokosi Tuzlak dijeli komplimente isto tako lijepoj, dugokosoj djevojci.

- Koliko si spavala?
- Nikako nisam spavala.
- Ne bih rekao, izgledaš prelijepo.
- Hvala...

Isključio sam se.

Ljubav je lijepa, ali ne treba publiku. ;)

Jučer smo imali dosta gostiju sa strane.

Sa doktorom Ilhanom Bušatlićem došao je naš uvijek rado viđen gost profesor Željko Škuljević, slikar Jasminko Kukavica...

Danas je lijep dan.

Oblaci se naduravaju sa suncem.

Sinoć je Sejina ekipa poput stampeda pregazila predstavu.

Poželio sam u jednom trenutku da svi ustanemo, da prestanemo biti puki posmatrači i da stojeći učestvujemo u predstavi. Legenda o Safikadi, o težnji za vječnom ljubavlju je bila motiv za odličnu predstavu.

Po običaju, okrugli sto je veoma posjećen, imalo se šta čuti i naučiti.

Ponovo Hollywood, druženje.

Zaista je lijepo vidjeti na jednom mjestu Bugojance, Banjalučane, Tuzlake, Trebinjce, Visočake...

Večeras igra Orašje.

Naš stari prijatelj Iljo.

Tekst Mire Gavrana.

Ovo je posljednja takmičarska predstava.

Kažem takmičarska, mada smatram da je najveća nagrada druženje u našem gradu, stara i nova prijateljstva koja će trajati...

Aplauzi naše vjerne publike.

Idemo dalje.

P.S.

Za našu publiku veliki aplauz od nas.

P.S.2

#JMBG ZA DJECU BiH!

Razgovori sa okruglog stola REKVIJEM ZA LJUBAV

Marko Misirača je predstavio koprodukciju autorskog projekta iskazan kao dokumentarna drama nastala po banjalučkoj legendi o Safikadi. Zanimalo ga je kako je došlo do stvaranja ovog teksta koji od legende zabranjene ljubavi dolazi do zabranjenih ljubavi između tri nacije u BiH.

Sead Đulić, reditelj ove predstave, govorio je o saradnji sa Studentskim pozorištem Banja Luka. Na početku su predložili ovu legendu, ali ju je on prihvatio samo kao ideju koju je bilo nezgodno realizovati, jer ne problematizira život. Onda je počelo traganje za pričama gdje je on imao samo ulogu provokatora koji je poticao i ohrabrivao ove mlade ljude, te su s vremenom ove provokacije dobile i dobre odgovore, jer su se jedni drugima otvarali. Spomenuo je i Ljubicu Ostojić koja je, na neki način, učestvovala u realizaciji ovog projekta svojim prijedlozima. Zadovoljan je saradnjom sa Studentskim pozorištem koja je u početku trebala da broji osam učesnika, ali je bio grijeh da se neko isključi, te su oni najuporniji, a nije ih malo, ostali do kraja.

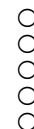
Goran Jokić, rukovodilac Studentskog pozorišta, inače glumac Narodnog pozorišta Banja Luka, govorio je o svojoj saradnji sa Seadom kojeg poznaje odavno, te rekao kako Sead svojim radom privlači ljude i zarazi, kao što je zarazio i njega davno, još prije 25 godina kada su divno saradivali u Šekspirovom Magbetu. Takođe je presretan što je ponovo u Bugojnu u koje je dolazio nekad davno i misli da će se Bugojno sigurno nametnuti kao veći pozorišni centar u regionu, s obzirom da je domaćin dva značajna festivala. Za Studentsko pozorište je rekao kako postoji već trideset šest godina, godišnje imaju desetak premijera i veliki broj članova. Zadovoljan je večerašnjom

izvedbom, jer su igrali zdušno, kao jedan tim za jednu ideju. Safikada je samo polazna tačka i kako su oni alternativno pozorište koje nije u mogućnosti da pravi skupe predstave, odlučili su da rade one koje tretiraju neki današnji problem.

Amra Prutina, koja je glumila Safikadu u predstavi, zahvalila se mladima u predstavi koji su joj svojom pričom i reakcijama pomogli da izgradi svoj lik, jer je slušajući njih proživljavala i određivala lik.

Nikolina Prosan je rekla kako prvi put radi sa nekim ko nije iz njihovog pozorišta i zadovoljna je saradnjom, jer je rad bio prijatan, poučan, zblížili su se, priča je dobra i razbija predrasude našeg društva.

Luka Kecman je rekao kako razumije odabir selekcije ovog Festivala, zbog tema ali i zbog velikog uključenja mladih ljudi. Za Studentsko pozorište kaže kako oni imaju tradiciju posjedovanja vrste drskosti, pozitivnog bezobrazluka, reagovanja na vrijeme, te da se te provokativne naznake, koje su legitimno pravo studenata, vide i u večerašnjoj predstavi. Zajednički krik večerašnje predstave je logička posljedica rada ovog pozorišta. Ovakve priče o zabranjenoj ljubavi su se desile i prešle u legendu jer je neko dao povoda da se to i desi. Večeras je to ispovijest generacije kod mjesta gdje je Safikada sahranjena (po legendi) gdje se ide na ispovijed. Lik Safikade je imao vrlo nezahvalnu i tešku ulogu, ali i uspješnu, jer je utisak o ovoj predstavi nešto o čemu se nema šta pričati i objašnjavati, on se naprosto osjeća. Večerašnja priča je priča o onome što mladi osjećaju, dosta im je opterećenja i stega i oni su pokazali kako toga ne treba da bude. Sugerisao je na melodijski tempo rekvijema koji je trebao da ima svoj konačan *procédé* (spoj Istoka i Zapada), jer pojedinačni iskoraci u krik u traže neki muzički oblik. Pohvalio je vremensku tempiranost koja je tačna.

Željko Škuljević je stigao iz Zenice da barem jednu noć svojim prisustvom podrži Festival, koji je za njega veoma značajan. Večerašnja predstava ga je podsjetila na film čuvenog talijanskog neorealističkog reditelja P.P. Pasolinija, koji je dramaturški napravljen poput omnibusa gdje poveznice četiri priče čini mali čovjek, te je citirao kraj filma: "Bio je to jedan od onih ljudi kojeg smo, tek kad je umro, postali svjesni da je živio među nama." Pohvalio je koprodukciju, izvedbu svih aktera u predstavi koji su činili da i publika postane teatarski element. Poželio je da ova predstava nastavi svoje igranje u cijelom regionu.

Jasmin Kukavica, akademski slikar, večerašnju je predstavu doživio kao antiserum ujedu zmiје nacionalizma i šovinizma i na tome im je zahvalan, jer mu pruža nadu da će BiH sa ovakvim mladim ljudima postati ozbiljna zemlja.

Ljubicu Ostojić je večerašnja predstava potresla, što za dramaturga i nije preporučljivo. Večeras je vidjela da mladi vjeruju u ono što govore, te nisu prazne priče. Igra Amre Prutine u prvom planu je fina, bez riječi, emotivna. Pohvale dramaturzima predstave.

Slađana Zrnić je pozdravila ideju realizacije predstave. Smatra da je kamerno izvođenje najteže za glumca i zato je preporučila akterima predstave da se naoružaju intenzivnijom emocijom i da ne pokazuju nimalo treme, vjerujući u sebe, jer to što rade zbilja dobro rade.

Džananu Gvozdenu se dopala predstava istaknuvši nekoliko bitnih značajki: kostim, igranje više uloga jednog glumca i dosljedno ostajanje u ulogama i kada nisu u fokusu, humor u predstavi i muziku.

A PUBLIKA KAŽE... REKVIJEM ZA LJUBAV

Vehid Arnaut: Priča je po mnogo čemu zanimljiva, i svakako, sa porukama koje nas natjeraju na razmišljanje zbog jednog svijeta koji je iza nas, događaja koji su obilježili naš realni život. Te poruke, koje su prikazane ovdje, se trebaju pretočiti u neku ljepšu, složeniju, za nas zanimljiviju (a posebno za mlade ljude) stvarnost.

Nermina Ljubunčić: Ovo mi nije izgledalo kao predstava već kao neki performans. Nisam zadovoljna, ne sviđa mi se toliko.

Senad Alibegović: Pa, iskreno rečeno od Seada Đulića se ovakvo nešto i očekuje. Šta god radio i ne radio, on pokušava da nas malo razumije, ponekad izgleda kao da je sam, ali ako nam to on ne pokaže, ja ne znam ko bi drugi... Jako dobro, emotivno odigrano, posebno se vidjelo poslije predstave kad je publika izlazila, glumci su se počeli grliti i ljubiti, i vidjelo se da im nije svejedno kako će sve ovo ispasti, pogotovo na jednom ovakvom festivalu. Svaka im čast! Iskrene čestitke!

Amer Muratspahić: Interesantno od samog ulaska u pozorišnu dvoranu. Neobična scenografija, skromnost rekvizita se u potpunosti uklapa u sve ovo. Sviđa mi se i priča i gluma. Bravo!

Umihana Merdan: Oduševila me tema i način na koji je prikazana. Svi, ama baš svi, smo različiti, i baš nas to čini jednakima. Iskrene čestitke reditelju i svim glumcima.

Dino Bušatlija: Realan prikaz naše stvarnosti. Žalosno je, ustvari, koliko ima ljudi opterećenih tako nevažnim temama, nebitnim stvarima koje nas razdvajaju, a ne bi trebale. Smatram da je ovo dosad najbolja predstava odigrana na Festivalu, jedina je zamjerka što je bio ograničen broj sjedišta.

Edin Ždralović: Ovo je druga predstava koju sam pogledao na Fedri ove godine. Odlično odrađeno, sve pohvale idu za reditelja, glumačku ekipu, scenografiju, posebno kostimografiju. Odlično je što su svi bili u crnoj odjeći, nešto zaista efektno. Posebno zanimljivo je što je koprodukcija Banje Luke sa Mostarom. Svaka čast!

**KNJIGA UTISAKA...
REKVIJEM ZA LJUBAV...**

- Zanimljivo.

Sanel

- Meni se svidjelo. Ja volim ljubav.

Senad

- Volite se ljudi, volite!

Kux

- Ljudi su ljudi!

Zuzy ♥

- Sviđa mi se to što su bili prosti.

Imran

- Amra, nisi fer, svaki put mi poslije odigrane predstave nije dva dana dobro!

Kero Adina

- Jedno veliko iznenađenje na FEDRI!

Admirkoo

- Bio je lijep i sunčan dan. Nama se sviđa predstava i ljubav ♥!

Slatke male furačice O:) ♥ :)

P R E D S T A V L J A M O . . .

AMRA PRUTINA je diplomirana glumica zaposlena u Mostarskom teatru mladih 1974. Za nju je bilo veliko i zanimljivo iskustvo raditi sa mladim ljudima ansambla predstave REKVIJEM ZA LJUBAV Banjalučkog studentskog pozorišta i eMTeeM-a 1974, pošto je to njen prvi put da radi sa studentskim pozorištem.

«Zahvaljujem se ovom prilikom mladim ljudima, jer su učinili sve da napravim ulogu koju sam igrala.»

U predstavi ona igra lik duha Safikade. To je vrlo zanimljiva i insiprativna legenda, priča koju svi pričamo, ali potiho.

«Danas se svi plašimo pričati da volimo onog drugog, onog drugačijeg. Mislim da to ne smijemo raditi i presretna sam zbog te činjenice da ćemo jednom promijeniti mišljenje, da ćemo jednog ohrabriti da se zaljubi u onog nekog tamo koji nije njegov. A svi smo naši. Mi smo tu da ohrabrimo mlade ljude da se vole bez obzira na sve.»

BORIS SAVIĆ je rođen 1989. godine u Derventi, nastanjen u Banjoj Luci. Član je ansambla Banjalučkog studentskog pozorišta od 2010. godine. Ove godine će pokušati upisati Filmsku i TV režiju na Univerzitetu u Banjoj Luci. Pozorište smatra hobiem, inspirativnim poslom prema kojem se rodila ljubav kroz sve ove godine i ako upiše fakultet, nešto što će ga obilježiti i u nastavku života. Za saradnju sa Seadom Đulićem kaže da je bila fenomenalna, jer je on jako inspirativan čovjek i veliki pedagog. Od Amre su kao ekipa naučili sve ono što se tiče tehničke strane, jer je ona profesionalna glumica i dosta im je pomogla.

«U predstavi su sve ispovijesti na neki način naše, jer su se priče desile našim najbližima, da li roditeljima, prijateljima ili komšijama. Nijedna priča nije, uslovno rečeno, izmišljena, nije "fantazija". Ako jednog gledaoca u publici potaknemo da pređe tu granicu, da skine masku s lica, mi smo odradili svoj posao.»

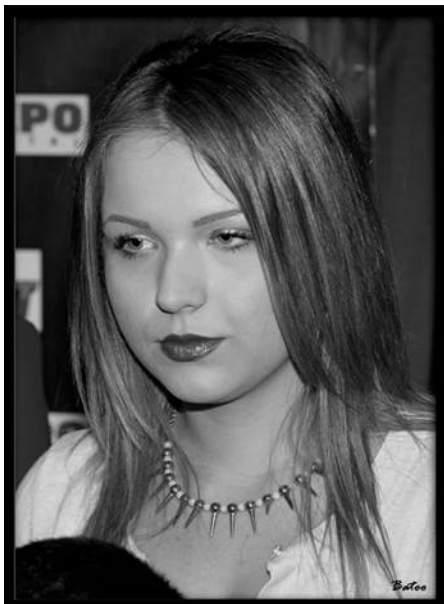

P R E D S T A V L J A M O . . .

FILIP IGNJATIĆ je član Studentskog pozorišta u Banjoj Luci od 2011. godine. Prije toga je bio član Dječijeg pozorišta. Ideja da dođe u pozorište mu je došla kada je bio šesti razred osnovne škole i od tada je u tim vodama. Završio je drugi razred srednje škole i ima u planu nakon nje upisati akademiju.

«Drago mi je što je Sead Đulić odabrao mene da glumim u ovoj predstavi, jer je problem koji ona ispituje aktivan problem našeg društva, a igranjem mi smo u mogućnosti da nekome pokažemo da stvari nisu onakve kakve se čine. Režiser je podijelio likove u predstavi tako da svako od nas glumi pripadnika sva tri naroda i tako se ne mora deklarirati kao pripadnik samo jednog, što je čini dodatno zanimljivom.»

Filip je došao na Festival ranije sa kolegicom Majom Stojčević, prisustvuje radionicama koje se održavaju svaki dan na temu scenskog pokreta, gledao je sve predstave i smatra ih veoma zanimljivim. Posebno je pohvalio publiku, koja je veoma aktivna i dolazi u velikom broju da gleda predstave. Sviđa mu se Bugojno i nada se da će i u narednim godinama biti u mogućnosti posjećivati Festival.

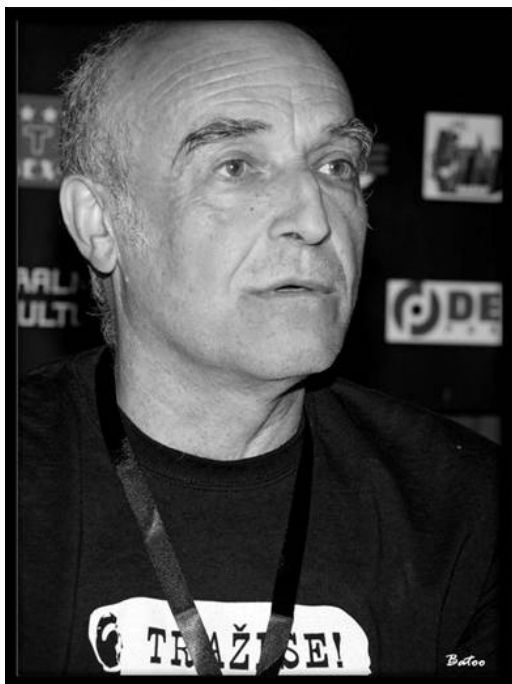

MAJA STOJČEVIĆ je rođena 1996 godine i dolazi iz Banje Luke. Završila je drugi razred gimnazije. U Studentskom pozorištu je od 2011. godine. Prije je bila član Dječijeg pozorišta. U osnovnoj školi je išla na dramsku sekciju i iz engleskog jezika je imala jednu predstavu u Narodnom pozorištu.

Veoma je ponosna na predstavu REKVIJEM ZA LJUBAV. Iako su je igrali više od deset puta, ona osjeća kao da je svaki put premijera. Dešava se svaki put nešto novo.

«Sead Đulić je divan mentor, odlično je s njim raditi, vrstan je pedagog. Gostovali smo u pet gradova u BiH: Mostaru, Banjoj Luci, Bugojnu, Goraždu i Zenici. Publika uvijek slično

reaguje. Mi se nadamo da će se čuti za ovo i da će neko pokušati da promijeni tu lošu situaciju. Drago mi je da se čitava naša grupa zalaže za ovo što radimo, što niko to na silu ne radi ili samo zato što mu je to uloga. Svi imamo takav stav i prenosimo ga kroz predstavu.»

RAZGOVOR SA REDITELJEM...Sead Đulić

Iz raznih medija saznajemo o problemima u MTM-u. Šta se dešava?

Pa, mi radimo. Grad pokušava već dvije i po godine da nas uništi, oteli su nam sve. Imovinu, opremu, naš prostor, na sve naše, instalirali neke druge ljude, oteli nam ime da bi napravili paralelizam, jer ne možemo ništa bez puta dva. Naravno, tamo se ništa ne dešava, a mi radimo, igramo. Pokušali su da nas prikažu kao kriminalce, falsifikatore, objavili po cijelom svijetu sve to, pokušali nas tužiti, staviti u zatvor. Svi sudovi su to odbili. Onda smo mi tužili, jer smo mi oni koji su oštećeni. Proces je bio, sve rasprave su gotove, uskoro će biti presuda, i mi, nema sumnje, vjerujemo da će pravda biti na našoj strani. Otkud nama pravo da pričamo o podijeljenom Mostaru? Zajedništvu? Otkud nam pravo da pravimo dobre predstave, kad nam ne daju pare? Otkud nam pravo da putujemo po svijetu, a nikog ne pitamo da putujemo? To se dešava. Mi putujemo stalno, u Bugojno smo došli iz Bugarske, Beča, Bijeljine...

Ovo je Vaš projekat. Autorski. Šta imate reći o njemu?

Pa, nemam nešto puno reći. Uvijek kad radim predstavu, volim raditi nešto što ja osjećam, nešto što se mene tiče i što se na određen način tiče ljudi s kojima radim. Pokušam prenijeti tu zarazu na njih. Kad se zaraze, onda dođemo do nekog rezultata. Čini mi se da je to uspjelo, i mislim da je ono što je najvažnije, zapravo to što je jedna mlada grupa ljudi iz Banje Luke potaknuta čovjekom iz Federacije, nema veze sa teatrom, nego sa mojim imenom i prezimenom, govorila o problemima, pitanjima o kojima se najčešće ne govori. Taj stepen povjerenja! Da grupa tih ljudi iz Banje Luke povjeruje jednom Bošnjaku iz Federacije i da otvori najgore probleme, ono što nas je dovelo tu gdje smo je nešto što je najvrednije od svega. Predstava se desi ili ne desi. Ja mislim da je mnogo važnije to naše prijateljstvo, povjerenje koje smo mi međusobno stvorili i vjera da su te gluposti prošlost koju što prije trebamo odbaciti, i zapravo graditi jedan drugačiji svijet.

Dolazili ste i ranije u Bugojno i na Festival. Možete li mi napraviti paralelu? Kako je to bilo prije u odnosu na sad?

Uvijek je u Bugojnu Festival bio događaj, i uvijek je to bilo zbog ljudi koji su nas dočekivali, zbog ljudi koji jesu domaćini. Pamtim jako puno godina, i kad se igralo u starom Domu kulture, kad nije bilo KSC-a. Igrali smo i u Općini, u Kristalnoj sali. U Bugojnu je uvijek bila grupa ljudi, zanesenjaka, pozitivnih luđaka, nije bitno jesu li oni glumci, reditelji, koji žive pozorište. Festival je jako dobar, kompletan amaterizam je prije dvadesetak i više godina bio mnogo razvijeniji, mnogo više se ulagalo. Bila je mnogo veća konkurencija. Tad je bilo preko trideset amaterskih pozorišta koja su morala svake godine napraviti po dvije predstave da bi bila amaterska pozorišta. Od tih pedeset, šezdeset predstava se uvijek moglo naći sedam perfektnih, odličnih.

Dobro je što su ovdje mlađi ljudi, da ovo više nije onaj stari, klasični amaterizam koji oponaša profesionalce. Ovo je amaterizam koji gradi svoju umjetnost.

RAZGOVOR SA POVODOM... Goran Jokić

Na ideju o saradnji Mostarskog teatra mladih i Studentskog pozorišta Banje Luke došli smo Sead Đulić i ja jako davno, prije petnaestak godina.

Poznajemo se dvadeset i pet godina, radili smo 1988.godine predstavu u Banjoj Luci, Sejo je režirao Šekspirovog „Magbeta“, po mnogima najbolju dramu ikad napisanu.

To smo igrali upravo ovdje, kao što smo večeras igrali predstavu, ring na sceni. I onda se desilo to što se desilo, ali mi nismo izgubili kontakt.

Dogovorili smo se da ćemo kad-tad nastaviti saradnju. Kad se neko nađe na tom umjetničkom planu, sa istim idejama, istim razmišljanjima o pozorištu, o životu, o svemu, onda njima ništa ne smije biti prepreka.

To smo konačno ostvarili ove godine.

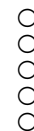
Studentsko pozorište Banje Luke ima problem smještaja, nismo mogli ugostiti Seju da dođe, da radi, kad nemamo svoje prostorije. Mi smo, bukvalno, podstanari. Selimo se iz jedne prostorije u drugu, nemamo svoju scenu, svoju probnu salu, nego igramo gdje god možemo.

Sad smo konačno uspjeli dobiti jedan prostor u Banjoj Luci gdje smo se skrasili, imamo svoj ključ, radimo po cijeli dan, sad nas niko ne dira, ne tjera nas ni čistačica, ni ovaj, ni onaj.

I onda smo rekli Seji da sad ima mogućnosti i da može doći i ostati koliko god hoće, da probe mogu trajati dvadeset i četiri sata, ako to želi. :)

Došao je, i nismo uopće imali nekakvih problema ili dilema da li će predstava biti dobra, jer, kad se tako nađu ljudi koji isto misle, bude lijepo raditi.

Nastavićemo saradnju i narednih godina, zasigurno, kad se rodi neka nova ideja.

INTERVJU SA POVODOM... JASMINA ČELEBIĆ, član žirija

Kako Vam se čini Festival? Organizacija?

Ja sam oduševljena Festivalom! Uopšte nemam osjećaj da sam došla na festival amaterskih pozorišta. Stvarno, i kad govorim, i kad dajem indikacije na okruglom stolu, ponašam se kao da ih dajem svojim studentima, kolegama kad pogledam predstavu. Svi živite za Fedru, cijeli grad živi za Festival. Sinoć je profesor Željko Škuljević rekao da je vrijeme da pređete u profesionalno

pozorište, i, i ja mislim da jeste. Ovo je već četrdeset i prvi Festival, a to je odrastao čovjek. Više to nije ono jedna godina, pa dvije, i onda kao imate bebu, vi sad imate odraslog čovjeka koji je dosta zreo, koji najbolje misli, koji je ozbiljan. Mislim da trebate preći u profesionalno, da imate potpuno pravo. Organizacija odlična. Znae šta sam skontala na ovom Festivalu? Ja pratim sve, ne samo predstave. Vi nam svojim ponašanjem pokazujete kako mi treba da se ponašamo prema vama. Znae kako kažu - nikad ne radi drugima ono što ne želiš da neko tebi radi, jer toliko ste srdačni, otvoreni, normalni, zdravi. Vaš Festival je zdrav, on nema epidemiju, nije zaražen lošim stvarima, i ne dozvolite drugim ljudima koji dolaze iz ljubomore da vam unesu klicu. Vi ste prema meni tako dobri, mene bi naprosto bila sramota da budem loša prema vama. Eto, to je ono kako vi svojim ponašanjem utičete na druge. Pojavljivala sam se na raznim festivalima, prvo kao studentica gdje sam dobijala i nagrade, i ovim Festivalom sam oduševljena. Kao da vas sve godinama znam, baš ste pravi domaćini.

Jeste li zadovoljni saradnjom sa ostalim članovima žirija?

Da, zadovoljna sam. Drago mi je što je u žiriju Slađana. Ona je jedna izvrsna i glumica i kolegica, i ja sam imala priliku i prije saradivati s njom, imamo slična glumačka stajališta i mišljenja, a profesor Bosto je jedan izvrstan profesor, i prema njemu idem sa velikim poštovanjem zbog svega onoga što on ima iza sebe. Naši sastanci ne traju dugo, imamo slična mišljenja, ali iz nekog drugog okvira posmatramo stvari. Sve teče baš kako treba. Ovo mi je prvi put da sam u žiriju, i počastvovana sam što je to baš ovaj Festival pozorišta. Mislim da je to meni dobra škola jer je ovo čist Festival.

Imate li ikakvu primjedbu, nešto što bi moglo unaprijediti Fedru?

Primjedbu?

Pa, bila bi sramota sad kad bih dala neku primjedbu nakon što sam vas ovako nahvalila.

Moja jedina primjedba je ono što sam već rekla, a to je da razmišljate o prelasku u profesionalce.

Stvarno vas ne gledam kao amaterski festival, neko ko toliko voli glumu i pozorište je za mene već korak ka profesionalizmu.

Nemam zamjerku, svaka čast, samo ne dajte da vas nešto pokoleba, nastavite raditi ovako strastveno. Počastvovana sam što sam dio ovog Festivala, i to ću pričati i na Akademiji.

Bugojno i Bugojanci su me oduševili, osjećam se kao da sam kod kuće, svi ste otvoreni, srdačni.

Inače, gdje god odem, nikad me ne drži mjesto, i mislila sam da će mi biti problem biti na jednom mjestu sedam dana, međutim, nigdje nismo otišli, sve vrijeme smo proveli ovdje. Sve što mogu reći je veliko hvala za sve.

VEÈERAS :

GRADSKO KAZALIŠTE ORAŠJE

MIRO GAVRAN
TRAŽI SE NOVI SUPRUG

Adaptacija i režija
ILJO BENKOVIĆ

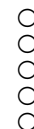
Igraju:

Mira Galić - UDOVICA ZDENKA

Željko Mandić - SUSJED BRKIĆ, ENGLEZ

Iljo Benković - PRIJATELJ JURIĆ, PIJANAC, BOSANAC,
DIPLOMATA

Tehnika: Goran Krznarić
Scenografija: Iljo Benković

GRADSKO KAZALIŠTE ORAŠJE

Gradsko amatersko kazalište Orašje iz Orašja osnovano je 15.05.2013. sa ciljem promicanja stvaralačkih i glumačkih sposobnosti mladih ljudi, te razvijanja ljubavi prema kazališnoj umjetnosti kod građana svih uzrasta.

TRAŽI SE NOVI SUPRUG

Radnja se odvija u Zagrebu gdje dobro situirana gospođa srednjih godina, ona koja je već deset godina udovica, preko oglasa traži novog supruga. Tu svoju namjeru otkriva prvom susjedu Brkiću, ne znajući da je

i on već godinama potajno zaljubljen u nju. Pošto je otkrila susjedu odluku da će razgovarati samo sa prve četiri ponude (proscia), pa se potom odlučiti kojeg će izabrati za muža, zaljubljeni susjed angažira prijatelja da odglumi četiri proscia, ali na takav način da ih ona sve odbije, što naravno ide njemu u prilog. Prijatelj Jurić za dobru lovu pristaje na taj angažman, ali kako to inače biva i on se zaljubi u udovicu, što je kompletnu situaciju učinilo komičnom i zanimljivom. Kakav je konačan ishod? Vidjet ćete kada dođete i pogledate predstavu.

O REDITELJU

Iljo Benković je rođen 13.03.1959. u Orašju. Više od 20 godina bavi se raznim poslovima vezanim za kulturu: organizator je Lutkarskog proljeće u Orašju, organizator festivala "Dani kazališta u Orašju", organizator filmskog festivala "Dani hrvatskog filma u Orašju", a više od deset godina bavi se kazalištem, adaptira tekstove, glumi i režira. Na više

festivala nagrađivan za svoj rad. Trenutno obnaša dužnost direktora Gradskog amaterskog kazališta Orašje iz Orašja.

SUTRA...

NE PROPUSTITE...

U 11,30 SATI

Prezentacija radionica
"Scenski pokret"
Pozorišna sala

POSLOVICA DANA:**BOLJE GROB NEGO ROB****RAZOTKRIVANJE POSLOVICE:**

Charles Beban.

Ratovali su osamnaest godina i šest mjeseci. Stari stoljetni hrast je prelazio iz ruke u ruku. Osvajali su ga Crveni, pa Plavi, opet Crveni, Plavi....

Čudio se hrast ljudskoj gluposti, šaputao lišćem susjedu boru, ironično šaputao. Posmatrao je kako Crveni odnose svoje poginule, pa Plavi svoje.

Brojao je godinama, pantio, a onda se navikao. Oblačio je lišće s proljeća, skidao ga u jesen.

Zeleno, pa boja suhog zlata. Ponekad natopljeno toplom crvenom krvlju nevinih mladića. Te godine Plavi su bili jači i zauzeli su vrh na kojem je ponosno stajao stari stoljetni hrast. Iscrpljeni, Crveni su zaspali, a Plavi su ih ujutro, kad se u rumenilu mrak povlači pred zorom, napali. Tiho, bešumno. Zarobili su ih dvadeset i pet. Svukli su sa njih crvene uniforme i bacili ih na proplanak ispod starog hrasta. Plavičasti dim je grlio visoke grane, a plamen je prijeteći poskakivao. Hrast se na trenutak pobjeđao, ali samo na tren. Poglavica Plavih je bio veoma dobar, nije volio ubijanje, osim kad je morao. Postrojio je sa jedne strane Plave, naoružane, a sa druge pripadnike Crvenih, gole do pojasa.

Šutnja pomiješana sa neizvjesnošću umirila je i lišće stoljetnog hrasta.

A onda se začuo snažni, metalni glas poglavice: „Vi možete da birate, da li želite grob ili želite biti naši robovi?“

Svi su šutjeli, a onda je Crvenima dao osam minuta da se dogovore šta žele.

Čuo se žamor preplašenih mladića.

„Isteklo je vaše vrijeme“, ogłosi se poglavica, „šta je bolje, grob ili rob, odgovorite uglas“.

Vođa Crvenih je poput dirigenta stao ispred njih, i na tričetiri-sad, izgovorili su: „Bolje rob - nego grob!“

Ponovili su to tri puta. Postali su robovi Plavih.

Ova narodna poslovice je do nas došla iskrivljeno, pa se izgovara „Bolje grob nego rob“.

Narod je umiješao svoju maštu. Promijenjena poslovice „Bolje grob nego rob“ danas se koristi kad neko zarobi teško oboljelog čovjeka, kojemu je dosta svega, pa izabere grob, jer ionako ne može hodati niti raditi, pa da bude rob.

OBAZIRANJA...

- FEDRO:** Šta veliš?
- FEDRINICA:** Izbehtili me sinoć kad su počeli pjevati one pjesme.
- FEDRO:** Ono su navijačke pjesme.
- FEDRINICA:** Znam, ali ja sjedila kod one baule, gdje je bila ona žena obučena u čaršaf.
- FEDRO:** Ona što pali svijeće?
- FEDRINICA:** Jah, ona ...pa onda jedni pravo, drugi iza mene, treći... nisam zvrk da se okrećem.
- FEDRO:** Ne moraš se ni okretati, što vidiš-vidiš, što ne vidiš-čuješ.
- FEDRINICA:** Moram se okrenuti, kako ću ih slušati, a da ih ne vidim.
- FEDRO:** Hajde, šta pričaš, kako slušaš pjesme preko radijona.
- FEDRINICA:** Gledam u njega, ko da vidim pjevača.
- FEDRO:** Znaš šta mi je bilo krivo sinoć?
- FEDRINICA:** Šta?
- FEDRO:** Kad su pjevali protiv Hordi zla.
- FEDRINICA:** Ko su ti sa takvim imenom?
- FEDRO:** Navijači Sarajva... znaš bona da ću dat i krv svoju za bordo boju.
- FEDRINICA:** Znam, hoćeš ti svašta.
- FEDRO:** Umalo nisam izašo, a onda kontam, ovo je nešto drugo, nije ovo nogomet.
- FEDRINICA:** I šta si skonto?
- FEDRO:** Sve sam skonto... Bitna je ljubav i ništa više.
- FEDRINICA:** Tako treba, e baš da ti kažem naš Fedrao ima neku švedanku.
- FEDRO:** Šta ima? Nemoj mi to govoriti.
- FEDRINICA:** Stani! Jesi li reko da je najbitnija ljubav?
- FEDRO:** (pomirljivo) Doduše, jesam, a ja šta kažem, to ti je zakon.
- FEDRINICA:** Eto, takvog te volim.
- FEDRO:** Šta me imaš volit, nisi mi majka?
- FEDRINICA:** Majka voli na jedan, žena na drugi način.
- FEDRO:** De, ne filozofiraj, kažem šta me imaš volit nakon toliko godina braka... Ja sam samo tvoja navika... Doduše, bez koje ti ne možeš.
- FEDRINICA:** Sve si u pravu, čojeku moj. (sebi u njedra) A da ti kažem da te ne volim, otiro bi me... A kud bih onda ja?

DIREKTOR FESTIVALA:

Vahid Duraković

SELEKTOR:

Marko Misirača

KOORDINATOR FESTIVALA

Sanel Ugarak

STRUČNI ŽIRI:

Prof.dr. Sulejman Bosto
 Jasmina Čelebić
 Slađana Zrnić

PR FESTIVALA:

Aida Šošić

ŽIRI PUBLIKE:

Saša Živanov
 Selma Rustempašić
 Jasmina Jusufbašić
 Jusuf Hozić Caci
 Nataša Vukadin
 Senad Milanović

REDAKCIJA BILTENA:

Nedžad Milanović, urednik
 Amel Ugarak, tehn. urednik
 Senada Milanović
 Aida Šošić
 Ermina Musić
 Jasmina Mlačo
 Suad Velagić
 Edin Čatić Bato, fotograf
 Rea Vučić

UMJETNIČKO VIJEĆE FESTIVALA:

Anto Bilić - predsjednik
 Jesenko Muzaferija
 Emir Zec
 Željko Milošević
 Ugarak Sanel
 Suad Velagić
 Dubravka Nikolić
 Almir Alić
 Vahid Duraković

SARADNICI:

Samir Nuhić
 Almir Mujagić
 Jasmin Ždralović
 Jusuf Hozić Caci
 Medina Spahić
 Ines Jusufbašić
 Alma Ždralović
 Alma Gledilo

ORGANIZACIONI ODBOR:

Hasan Ajkunić - predsjednik
 Senada Milanović
 Suad Velagić
 Edin Čatić Bato
 Ermina Musić
 Sanel Ugarak
 Nedžad Milanović
 Željko Luledžija
 Antonio Džolan ○
 Samir Nuhić ○
 Amel Ugarak ○
 Vahid Duraković ○

TEHNIČKA EKIPA:

Senad Imamović Struja
 Edin Čatić Bato
 Azem Duraković

DIZAJN PLAKATA:

Antonio Džolan

UREDNIK INTERNET STRANICE:

Edin Čatić Bato